

Erik van Malder

Uit 'Suite voor Rita'

Hoe je met het licht speelt. En met
de vermoeide oude man die ik speel.
Dan liggen we in een schelp, dan
deinen we de werkelijkheid voorbij.
Later voel ik me versneden en bevrijd
en verlies verheugd elk besef van tijd.
Je deed het weer, de metamorfose,
de omtovering naar naakt gehaakt
en sliertig vervlochten.

Hoe je met licht speelt en ik voor altijd
schatplichtig blijf tegenover je geven:
hoe je me lieflijk en sluw doet herleven.
Ik ben niet van glas, niet van wolken,
jij laat mijn hoofd en hart bevolken
door schietgrage cherubijntjes.
Voor wie ik graag de schietschijf ben.
Mag ik straks - voor altijd -
de haan zijn, jij de hen?

-

Deinst de mens terug voor kerstsfeer,
keert hij - verscheurd - in zichzelf weer,
wij ontdekken een spoor van vrolijkheid
en verliezen ons in 'n plooitje van de tijd.

't Doet deugd weer eens zo te zijn,
gespeeld verlegen, verlegen om nog,
wat niet zou mogen, gebeurt dan toch,
vandaag krijgt niets of niemand ons klein.

't Zindert in me na, m'n liefste, de hele avond
en ik zie hoe je daar bij de arcades stond
en hoe we koffie met water dronken
en we samen in dromen verzonken.

't Zijn de verminkte winterse kerstdagen,
wanneer mensen over kwaaltjes klagen,
maar jij en ik schuiven de gordijnen dicht
en vrijen tot onze liefde ons helder verlicht.